

nyskabelse, at det er et politisk parti, vedkommende er ansat i?

Jeg ved det ikke, og jeg spørger simpelt hen, fordi jeg synes, det er interessant. Der er vel nok en glidning i forhold til, om vedkommende er ansat til i sin fritid at undervise på universitet eller til at være ansat i et parti på en eller anden måde. Findes der i det normale administrations-system noget for dem, der er ansat på særlige vilkår?

Thomas Adelskov (S):

Nu synes det jo at være åbenbart, at den nye regering har fået klare linjer, siger statsministeren. De klare linjer har i hvert fald betydet, at det nu står soleklart og lysende klart for alle os andre, at det, som statsministeren sidste år talte om i sin grundlovstale, nemlig det her, hvor han angreb den daværende statsminister for at ansætte partikammerater i statsadministrationen, er i hvert fald en arv, han har taget op og udnytter til fulde. Vi kan jo se adskillige rådgivere ansat under netop de forhold og på de vilkår rundt omkring i ministerierne.

Jeg vil godt spørge statsministeren: Mener statsministeren, at der er klare linjer i ministerierne? Og mener statsministeren, at de klare linjer alene udtrykkes ved, at man har meddelt sine ministerier, at man kun vil have ansat én særlig rådgiver i hvert ministerium?

Så vil jeg godt gentage mit spørgsmål fra før, som statsministeren ikke fik svaret på: Ville statsministeren tillade, at en af hans embedsmænd – f.eks. statsministerens pressechef, som jo tidligere har søgt job i Socialdemokratiet – ansat på særlige vilkår arbejdede for andre partier end Venstre?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Må jeg sige til fru Mette Frederiksen, at når der kun er en, så er det altså, fordi der er den ene opgave, og den behøver man altså ikke flere mennesker til. Så det er meget enkelt.

Til hr. Aage Frandsen, om det er set før: Det tør jeg ikke udtale mig om. Det har jeg jo ikke foretaget undersøgelser af. Men jeg vil bare minde hr. Aage Frandsen om, at lovgivningen altså for så vidt er meget klar. Tjenestemandslovens § 17 siger, at en tjenestemand kan have beskæftigelse ved siden af sin tjenestemandstilling, for så vidt og i det omfang det er foreneligt med den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandstillingen knyttede pligter og den for stillingen nødvendige agtelse og tillid.

Jeg må sige, at det er der i allerhøjeste grad draget omsorg for i den her sag, og derfor er der intet at komme efter. Om der skulle være tilfælde i fortiden, har jeg ikke undersøgt, så det ved jeg ikke.

Så vil jeg bare sige til hr. Thomas Adelskov, at retningslinjerne er fuldstændig klare. Der ligger en gammel betænkning fra 1998, som siger, at man kan ansætte særlige rådgivere, og så skal man opfylde bestemte betingelser, hvoraf den vigtigste efter min mening er, at den særlige rådgiver forsvinder ud af ministeriet sammen med ministeren. Det er sikret. Oven i det har jeg så sagt: Der må pr. minister kun være én særlig rådgiver.

Så spørger hr. Thomas Adelskov, om jeg kunne forestille mig en situation, hvor Statsministeriets pressechef eller en anden for den sags skyld udførte lønnet arbejde for Socialdemokratiet. Det vil jeg godt have lejlighed til at overveje. Det er jo et meget interessant perspektiv, absolut et meget interessant perspektiv, men jeg kan sige til hr. Thomas Adelskov, at i den konkrete situation tror jeg ganske afgjort ikke, at det er andet end rent hypotetisk, at det kunne komme på tale.

Mette Frederiksen (S):

Hvis vi kigger på nogle af de lande, der ligger i umiddelbar nærhed af Danmark, bl.a. Storbritannien, så viser der sig en stadig tydeligere tendens til, at der bliver sat spørgsmålstegn ved den eksplosion, der er sket af rådgivere ansat på særlige vilkår. I et interview i DJØF-bladet svarer statsministeren, at statsministeren ikke ønsker et særskilt regelsæt for særlige rådgivere. Statsministeren mener, at det er tilstrækkeligt med statsministerens årvågne opsyn.

Kl. 14.20

Nu tror jeg, at de fleste af os, der lytter til debatten her, har sværet ved at se de rene linjer, som statsministeren stadig taler om, og jeg skal derfor høre statsministeren, om statsministeren stadig synes, at statsministerens årvågne opsyn er det eneste, befolkningen har at regne med i denne sag.

Aage Frandsen (SF):

Jeg synes selv, at betænkningen fra 1998 og den daværende justitsministers redegørelse gav klare linjer, og det vil sige, at det sådan set er i orden. Jeg havde bare aldrig tænkt, men det er jo nok, fordi min fantasi ikke er så voldsom endda,